

Kloka.

- 4 -

Mölle-Jinsen var mycket populär. De sökte honom för små bagateller. På ett ställe hade de blivit av med ett ullgarnsnysta, och de trodde, att det var en nabokvinna, som hade tagit det. De gick till Mölle-Jinsen, men han ville inte säga, vem som hade tagit det. Då bad de honom, att han åtminstone riktigt kunde märka den, som tagit det, och det lovade han. - Rätt som de satt i sutgan en kväll, var där en gås, som låg därinne på ägg, som skrek till, och ena ögat flög ur huvudet på henne. Det var hon, som hade tagit nystanet; hon hade asat det under sig, och där låg det bland äggen.

Det var en, som hade en knuta så stor som ett "fröjtapäron" på halsen. Han sökte Mölle-Jinsen, och han bara "neb" om det, och fjorton dagar efter var det borta.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3006

Det var en, som hade blivit av med en järnstång. Han gick till Mölle-Jinsen, och han sade, att han skulle gå ut på en bestämd väg vid en bestämd tid och ta ett par mannar med sig som vittnen. Då skulle den, som tagit järnstången komma, men de skulle vara tysta och inte säga något till en början. Han gjorde, som gubben sagt, och rätt som det var, kom där en, som de minst anat, och hade en järnstång med sig. Han stannade hos dem, men de stod tysta, och kunde ingenting säga. Men så frågade de honom, om det var hans järnstång, och då började han prata och erkände, att det var han, som tagit den, och lämnade igen den.

På sista tiden gick Mölle-Jinsen inte på det förrän han blev "lide grann halt om halt".

Han lät påskina, att det var genom andevärlden han ställde fram tjuvgods och botade lyten, men vad för slags andar det var, vet jag inte.

3006

Det hade en gång blivit potatis borta i Rösle, och gårdsdrängen ville skylla en annan för det. Båda gick till Mölle-Jinsen. När han hade varit inne i sin kammare, kom han ut och sade: Mycket har jag varit ute för, men aldrig att tjuven själv kommer och söker. Det var gårdsdrängen själv, som hade tagit potatisen.

Strax på nittiotalet var där en dräng på Maglö, som hade hängt sin klocka i drängkammaren. När han kom hem, var den borta. Det var några, som hade ett barn sjukt och som sökt Mölle-Jinsen och fått det beskedet, att de skulle stjäla någonting och skrapa litet av det och ge barnet, så skulle det bli bra. Det visste ju inte drängen, och han for till Mölle-Jinsen. Han gick in i sin kammare, och när han kom ut igen, sade han: Det var märkvärdigt, klockan hänger på väggen i drängkammaren. Den är alls inte borta. - Och när drängen kom hem, hängde klockan där. De, som hade sjukt, hade varit där och lämnat igen den.

3006

Det var en gammal soldat i Brönnestad, som hette Landin. Han hade varit på "läsemöde" i Horröd (korpralen skulle då och då föreläsa soldaterna i Soldatinstruktionen). När han gick hem genom den stora skogen, hade han blivit av med sin pengabörs. Han hade sällskap med ett par andra och ville skylla dem för att ha knyckt den. Men de fick honom till att gå till Mölle-Jinsen, för de tyckte det var förargligt att bli beskylld för sådant. Mölle-Jinsen sade till Landin, att han skulle gå ut på morgonen på stigen, de gått, och han hade precis, var börsen låg, och där hittade han den med.

Det var ett fruntimmer, som tog päror från Mölle-Jinsen. Han lät henne gå, men om natten blev hon sjuk; om hon fick diarré eller förstopning, det vet jag inte. Men han tyckte väl, att det var synd om den lilla käringen. När han plågat henne, så att han tyckte, att det var för långt, fick hon förlossning.

Farfar var hos honom en gång. När de tog ut kreaturen och kom ut om grinden, var där ett par hästar, som alltid sprang ner i en "ramm" (vattensamling) och lade sig. Det var då farfar gick till Mölle-Jinsen. När han kom ut ur sin kammare, sade han: Du kom i rättan tid, för hade de kommit dit en gång till, hade de blivit där. Det är andra människor, som ha skuld till det. Men de skall inte gå dit mer. Och de gjorde de inte heller. Men vilka det var, som hade skuld till det, ville han inte säga, och det kunde ju göra det samma.

Mölle-Jinsen hade en påg, Johannes, som blev stängd från, när han gick och läste. Mölle-Jinsen blev galen. Det skall bli sista söndagen, han predikar, sade han, och det blev det med, för prästen blev sjuk och blev aldrig frisk mer.